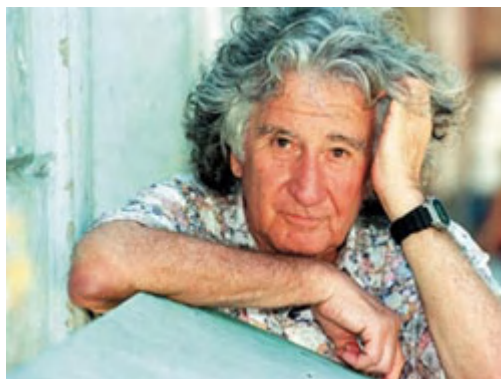


25 Март 2009 г.

МЕЖДУНАРОДЕН ДЕН НА ТЕАТЪРА 27 МАРТ 2009



Аугусто Боал

Човешкото общество е поначало театрално дори в ежедневните си прояви, а при по-специални случаи, то прави истински театър. То е театрално като начин на обществена организация и представя и спектакли, като този, който сте дошли да видите.

Макар и да не го съзнаваме, човешките взаимоотношения са изградени театрално. Употребата на пространството, езика на тялото, изборът на думите и модулациите на гласа, сблъсъкът на идеи и страсти – всичко, което изобразяваме на сцената, го правим и в живота: ние сме изтъкани от театър!

Не само сватбите и погребенията са театрални спектакли, но също и ежедневните ритуали, толкова привични, че дори не ги осъзнаваме като такива. Не само тържествените случаи, но и ежедневното сутришно кафе, например, размяната на поздравии, свенливите чувства и бурният изблик на емоции, заседание на законодатели или дипломатическа сбирка, всичко е театър, всичко е спектакъл.

Една от основните функции на нашето изкуство е да осмислим спектаклите от всекидневния живот, в който актьорът е и зрител, а сцена и публика се сливат. Ние всички сме артисти : като правим театър, се научаваме да виждаме онова, което е очевидно, но не виждаме, защото нямаме навик да се вглеждаме. Всичко безкрайно познато се превръща в невидимо за нас. Да правим театър означава да хвърлим светлина върху този наш невидим живот.

През септември, миналата година, бяхме изненадани с едно наистина театрално разкритие. На нас, които си мислехме, че обитаваме един сигурен свят, въпреки войните, геноцида, кланетата и мъченията, които разбира се съществуват, но само в далечни диви страни, на нас, които си живеехме в безопасност с парите си, вложени в някоя уважавана банка или в ръцете на честен борсов посредник, на нас ни казаха, че тези пари изобщо не съществуват, че били виртуални, измислица, издаваща лош вкус, на някакви икономисти, които от своя страна не бяха никак измислени, нито безопасни, нито уважавани. Всичко това се разигра като лош театър, злокобна интрига, в която някой печелеше много, но много губеха всичко. Политиците от

богатите страни се събираха на тайни съвещания, от които излизаха с магически решения. А ние, жертвите на техните решения, останахме да седим като зрители на последния ред на балкона.

Преди двайсет години, поставях „Федра” на Расин в Рио де Жанейро. Декорите бяха бедни: волски кожи на пода, оградени с бамбук. Преди всяко представление, казвах на моите актьори : „Фикцията/Измислицата, която създавахме ден след ден я няма вече. Като преминете бамбука, никой от вас няма правото да лъже. Театърът това е Истината, Скрита Истина”.

Когато разкъсаме привидността и погледнем отвъд, виждаме потисници и потиснати във всички общества, етноси, класи и касти. Виждаме един несправедлив и жесток свят. Трябва да изобретим друг свят, защото знаем, че е възможно. Наша е привилегията да построим този друг свят, със собствените си ръце, тук на сцената и в живота ни.

Гледайте спектакъла, който започва, а като се върнете вкъщи, заедно с приятелите си, играйте вашите собствени пиеси и вижте онова, което никога не сте могли да видите: очевидното. Театърът не е просто едно събитие, той е начин на живот !

Ние всички сме актьори: да бъдеш гражданин, не означава само да живееш в общество, но да го променяш.

Аугусто Боал
